

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 9 października 2015 roku Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. zakwalifikował R. P. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe ze względu na schorzenia narządu ruchu (05-R) bez spełniania przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.).

Na skutek odwołania R. P. w dniu 18 listopada 2015 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wydał orzeczenie, którym utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, przyjmując, iż R. P. nie ma znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się.

Od wyżej wymienionej decyzji odwołał się R. P. domagając się przyznania uprawnień określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.) i powołując się na pogarszający się stan zdrowia w zakresie narządu ruchu oraz schorzeń neurologicznych.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności wniósł o jego oddalenie wskazując, że orzeczenie zostało wydane zgodnie ze stanem faktycznym.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Orzeczeniem Powiatowego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. z dnia 23 maja 2013 r. R. P. został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, ze względu na schorzenia o symbolach 05-R, 10-N, na stałe, z uprawnieniami do wydania karty parkingowej zawartymi w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.).

Niesporne;

Około 10 lat temu u obecnie 44-letniego R. P. rozpoznano chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych.

R. P. był trzykrotnie operowany: w 2004 r. przeszedł operację dysku L5/S1, który usunięto w 2007 r., natomiast 2006 r. przeszedł operację stabilizacji L4/S1.

U R. P. nie stwierdza się obecnie odchyień w zakresie nerwów czaszkowych. Występują u niego odruchy głębokie, żywe, równe, patologicznych nie stwierdza się. Czucie jest niezaburzone, zborność prawidłowa. W kończynach górnych i dolnych siła i napięcie mięśniowe prawidłowe. Obwody ramion i przedramion jednakowe, obwody kończyn dolnych jednakowe, obwody nóg jednakowe, obwody stóp jednakowe. Chód niezaburzony. Kręgosłup ustawiony prawidłowo, ruchomość ograniczona w odcinku lędźwiowym kręgosłupa. Ograniczony ruch w prawym stawie biodrowym: zgięcie 100%, wyprost pełny, rotacja wewnętrzna 30%, rotacja zewnętrzna 30%. Ruchomość w pozostałych stawach w pełnym zakresie.

U R. P. rozpoznaje się zmiany dyskopatyczno-zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego trzykrotnie leczone operacyjnie oraz zmiany zwyrodnieniowo-zniekształcające prawego stawu biodrowego, bez istotnego upośledzenia jego funkcji, co skutkuje umiarkowanym stopniem niepełnosprawności z symbolem 05-R (schorzenia narządu ruchu).

U R. P. nie występuje znacznie ograniczona możliwość samodzielnego poruszania się.

Dowód: opinia biegłych z zakresu ortopedii i neurologii k. 35-36, dokumentacja lekarska zgromadzona w aktach organu oraz na k. 8;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity – Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721) rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). O stopniach niepełnosprawności orzekają Powiatowe i Wojewódzkie Zespoły.

W myśl art. 6b ust. 3 pkt 9 ww. ustawy w orzeczeniu powiatowego zespołu, poza ustaleniem niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące m.in. spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna). Zgodnie natomiast z art. 8 ust. 3a pkt 1 z dnia 20 czerwca 1997 r. ustawy Prawo o ruchu drogowym kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Należy przy tym zaznaczyć, iż przepisy obowiązujące w okresie, kiedy to odwołujący się miał przyznaną kartę parkingową, przewidywały dla jej otrzymania wymóg „obniżonej sprawności ruchowej” (tak stanowił art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym). Obecnie, po zmianie dokonanej ustawą z dnia 23 października 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1446), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2014 r., jest to wymóg „znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się”. W myśl art. 6 ust. 1 ww. ustawy z dnia 23 października 2013 r. karty parkingowe, o których mowa w ustawie zmienianej w art. 1 (a zatem ustawie Prawo o ruchu drogowym), wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują ważność do dnia określonego jako data ważności karty, nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2015 r.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawał przyznany stopień niepełnosprawności. Jak wynika z wyżej przytoczonych przepisów, z uwagi na symbol niepełnosprawności odwołującego – 05-R, w razie stwierdzenia, iż występują u niego znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, odwołujący uzyskałby prawo do otrzymania karty parkingowej. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu nie pozwala jednak na przyjęcie, by odwołujący przesłankę tę spełniał.

Z uwagi na fakt, iż rozpoznanie niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii i neurologii. Po zbadaniu odwołującego się i analizie dostępnej dokumentacji medycznej, biegli przyznali, iż występujący u R. P. zmiany dyskopatyczno-zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego oraz zmiany zwyrodnieniowo-zniekształcające prawego stawu biodrowego bez istotnego upośledzenia jego funkcji kwalifikują go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolem przyczyny niepełnosprawności 05-R. Biegli nie stwierdzili objawów zespołu bólowego, ani neurologicznych objawów ubytkowych. Biegła z zakresu neurologii nie znalazła podstaw do zaliczenia odwołującego się do stopnia niepełnosprawności ze względu na schorzenia neurologiczne. Biorąc pod uwagę stopień upośledzenia funkcji narządu ruchu biegli orzekli, iż odwołujący się nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym uprawniających go do otrzymania karty parkingowej.

Odwołujący nie wniósł zarzutów do opinii.

W ocenie Sądu opinia biegłych, wydana po badaniu przedmiotowym odwołującego się oraz analizie dostępnej dokumentacji medycznej dotyczącej stanu jego zdrowia jest jasna, pełna i spójna, a wnioski w niej zawarte w sposób logiczny i przekonujący umotywowane. W badaniu neurologicznym oraz ortopedycznym wskazywano na chód niezaburzony, prawidłową siłę i napięcie mięśniowe kończyn dolnych oraz na ograniczony ruch w prawym stawie biodrowym, co jednak nie wpływa na znaczne upośledzenie jego funkcji i nie skutkuje znacznie ograniczonymi

możliwościami poruszania się. Wszystko powyższe, przy uwzględnieniu nadto, iż biegli to fachowcy o specjalności odpowiedniej do schorzeń odwołującego się, nakazywało uznać opinię za rzetelną i wiarygodną, a w konsekwencji podzielić zawarte w niej wnioski nie znajdując żadnych podstaw do ich kwestionowania, w szczególności wobec braku zarzutów do jej treści. Odwołujący się, na którym spoczywał ciężar wykazania jego twierdzeń, nie naprowadził takich wniosków dowodowych (w postaci dokumentacji medycznej), które pozwoliłyby na przyjęcie, że ma znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Posiadany umiarkowany stopień niepełnosprawności nie jest równoznaczny ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnego poruszania się.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

24 października 2016 r.